

ban, melynek lakója volt, Schnori bizonyos fokig komikus figurává lépett elő, ezt természetesen ő is észrevette, de okosabb volt annál, semhogy emiatt bármiféle hühót csapjon. Hiszen az ő szemében meg az élet volt az, ami nagyjában-egészében úgy viselkedett, mint egy – nem is tehetségtelen – komikus. Később, midőn Schnori már rég nem tekintett fürkészve az utcák és események forgatagába, az utána jövők szinte csapatostul kezdtek panaszkodni rá, mondván, hiába iparkodnak valamirevaló témákat, ürügyeket felhajtani, Schnori az összes motívumot elkaparintotta az orruk elől, úgyhogy nekik már csak holmi maradékféleség jut feldolgozásra. Mulatságos létezése kiadós alapul szolgált nekik különféle elmélkedésekhez, s bármily fanyalogva tették is ezt, időről időre kénytelenek voltak megállapítani: „Hát igen, ő is volt valaki, pedig csupán ezt a semmiféle jelentékenységről nem árulkodó nevet viselte, hogy: Schnori.” Tekintetük nagyon szeretett volna átsiklani fölötte, de nem tudott. Ő még mindig ott állt mintegy mosolygós álomban fogant összegyűjtött műveinek bársonyosságával, ami azért továbbra is értékesnek számított valamennyire. Hiába mondták neki: „Schnori, menj innen!” Nem tette meg nekik.

Rendes dolog volt ez tőle?

Gergely Ágnes

VADÁSZAT 2000-BEN

Egy őzbak jár a parton.
A történet kihal.
Az árkot fű borítja
elnyűtt imáival.

A perspektíva csúcán
a szétfelő idő.
De egyformán mered rá
ablak vagy puskacsó.

Torzonborz háztetőktől
kell még búcsúznia.
És elnyilall, miként az
utolsó hettita.